

личія въ языка му, въ произношенъето, въ граматическыѣ формы, доро и въ думыѣ му.

Мѣстныѣ отличія въ языка, които произхождатъ отъ уклоняванъето на живота въ разны краища на земята, що занимава народътъ, наричатъ са *нарѣчїя*, *діалекты*; сичкыѣ другы отличія, които нѣматъ основа въ уклоняванъето на мѣстныя животъ, сѣ погрѣшности противъ языка — провинциализмы, у френцыѣ *patois*. А дѣто е центрътъ на народната дѣятелность, тамъ са образува господствующій языкъ на народа, на който говорѣтъ и пишѣтъ образованныѣ хора и народныѣ писатели.

Языкътъ са отличава отъ нарѣчїята съ туй, че има свой Лексиконъ или Словарь, своя Грамматика, своя Литература; а нарѣчїето са уклонява отъ языка само съ произносянъето на нѣкои буквы и слокове, съ нѣкои граматическы формы, съ нѣкои особенны думы. Тѣй по мѣстностьта, българскыйтъ языкъ днесъ са дѣли на двѣ главны нарѣчїя — собственно *българско* и *македонско*, а по страныѣ на свѣта — на *сѣверо-источно* и *юго-западно*, (*) които произхождатъ отъ единъ корень, отъ *старобългарскыя* или *славенскый* языкъ. Тукъ ный ще забѣлѣжимъ пѣтѣмъ, че старо-българскыйтъ языкъ, на който най-напредъ сѣ преведены Св. Писаніе и сичкыѣ почти черковны, богослужебны книги, былъ измѣненъ отъ руското духовенство въ 16-й вѣкъ и го приближили до рускыя языкъ; за туй твърдѣ справедливо днесъ са нарича *черковно-славенскый* языкъ. (Гл. за него I-во отъ особныѣ забѣлѣжванія.)

Ново-българскыйтъ разговоренъ языкъ, какъто и языцѣтъ на горскыѣ народы, писменно еше необработены, дѣли са на нѣколко *подрѣчїя* и по-много *разнорѣчїя*; а провин-

(*) Гл. за тѣхъ тукъ особныѣ забѣлѣжванія II и III.